

V končinách kde se místo trávy vyskytuje led.

V končinách tak chladných, že bez horkého masa se tu nikdo neobejde.

V končinách kde je tak těžké přežít to začíná vřít. Jsou tu jen tři klany. Jsou jako bratři.

Pomáhají si, obchodují mezi sebou a bojují spolu bok po boku.

Ach ano boj.

Dříve se v takhle nádherné krajině jako je Nordmar, nemuselo válčit vůbec.

To jenom poníci ze středozevní Equestrie začali přicházet a usilovat o naše zdroje, naše peníze a naši svobodu. Samotná Princezna Celestie by nikdy nevydala takový rozkaz, ale tihle "příchozí" nejsou tak dobrosrdeční. Jsou to banditi, lapkové dezertéři a vzbouření šlechtici.

Usazují se okolo našich dolů a válčí s domorodci.

*****

Ještě blíž, ještě jenom kousíček.

Vycítil že se vyskytl v úžasné pozici. Neslyšeně vytáhl luk a vložil šíp do tětivy. Zamířil a uvolnil zápěstí. Netrvalo ani pět vteřin než zjistil že se uskutečnilo to co chtěl. Srna, která ještě před chvílí skotačila, leží nyní v kaluži krve. Pomyslel si že dnes bude pro celý klan výtečná večeře. Přehodil si srnu přes rameno a odkráčel přes ušlapanou cestičku, která byla ve sněhové závěži stěží vidět, ale přeci tu vyrůstal, znal to tu jako své boty.

Uplynula asi půl hodinka a už začal vidět známou cestu které vedla k mostu.

Nebyl nějak speciální, byl ze dřeva a svázaný pár lany. Při případném napadení by stačilo přeřezat lana a bylo by po všem.

"Zdravím Ronare. Vidím že dnes nepřicházíš s prázdnou." přivítal hnědosrstého poníka se senově žlutou hřívou strážný

"Bouřka začala nabývat na intenzitě, takže je vůbec požehnání od samotného Nametese, že jsem ulovil aspoň srnu." Odvětil Ronar a zazubil se na strážného.

"Řekni Lugovi ať svolá klan. Dnes se bude hodovat." dodal s dalším úšklebkem Ronar Strážný na to jenom pokývl, otočil se a zamířil k budově na vrcholku klanu.

Nádherná věc na těchto vesnicích je, že se tu každý zná, respektují sebe navzájem a jsou ochotní jeden za druhého i zemřít.

Zamířil do chatrče která byla na náměstí téhle malé vesničky. Z jejího komína se kouřilo. Už z dálky bylo poznat že to je místní hospůdka. Hospůdka u Šedé Kůže.

Otevřel dveře a jakoby se život zastavil. Každý na něho upíral svůj pohled. Až bílý pegas s černou rozcuchanou hřívou prolomil ticho "A hele. Náš vydatný lovec se vrátil a né s prázdnou." Zasmál se pegas na celé osazenstvo a přistoupil blíže k Ronanovi.

"Překvapuje mě že tě ještě vidím střízlivého Marcusi" Pravil Ronar a na tváři mu vznikl malý úsměv.

"Ronare? Ty už si zpátky?" ozval se hlas nějaké kobylinky za jeho zády.

Otočil se a spatřil krásnou mladou kobyliku. Měla krásnou červenou hřívou, která byla svázaná do copu. Nádherné modré oči, lesklou žlutou srst a na tváři měla pár pih.

“Miro!” rozběhl se k ní a věnoval jí hluboké objetí které doprovázel jemný polibek.

“Vidím že si se nevrátil s prázdnou.” Zeptala se škodolibým tónem.

“Jestli ti to vadí tak si dneska sním tvoji porci sám.” Usmál se a věnoval jí další polibek.

*****

Toho večera se konala velká hostina. Nikdo, ale nikdo nezůstal střízliví.